

ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Π. ΚΙΤΡΟΜΗΛΙΔΗ

Η ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΑΤΗ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι επιλεγμένα αποσπάσματα από το άρθρο του Πασχάλη Κιτρομηλίδη «**Φαντασιακές κοινότητες και Οι ρίζες του Εθνικού Προβλήματος στα Βαλκάνια**» που δημοσιεύτηκε στο έντυπο European History Quarterly τον Απρίλη του 1989. Δυστυχώς το άρθρο είναι πολύ μεγάλο για αναδημοσίευση έτσι μεταφράσαμε τα κυριότερα σημεία (ελπίζουμε. Κάναμε μια μικρή προσπάθεια για να ευκολυνθεί η στρωτή ανάγνωση του κειμένου αλλά διατηρήσαμε κατά βάση το ύφος και τη δομή της γλώσσας του Κιτρομηλίδη. Τώρα τι γυρεύει ένα φαινομενικά ακαδημαϊκό άρθρο εδώ πέρα; Πιστεύουμε ότι τέτοιου είδους άρθρα (ακαδημαϊκά ή μη) είναι το απαραίτητο αντίδοτο στην εθνικιστική υστερία. Σε τελική ανάλυση η Ιστορική αλήθεια είναι ο καλύτερος σύμμαχος απέναντι στα ψέματα των εθνικιστικών μύθων.

Ο συγγραφέας δείχνει καθαρά τη σύγκρουση Ορθοδοξίας και Νεοελληνικού έθνους όπως δείχνει επίσης καθαρά ότι η εθνική ταυτότητα των νεοελλήνων δεν είναι μεγαλύτερη από 200 χρόνια. Εμφανίστηκε, μετά από την επίδραση του Διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης στα Βαλκάνια σαν πρωτοποριακή ιδέα από μια ομάδα διανοουμένων που προχώρησαν στον διαχωρισμό της Βαλκανικής κοινωνίας σε έθνη με βάση τις γλωσσικές διαφορές. Δεν «αφυπνίστηκε» κανένα έθνος το 1821. Αντίθετα, η εξέγερση των Ρωμιών του 1821 οδήγησε στο ελληνικό κράτος-βασίλειο το οποίο μετά «ελληνοποίησε» στον πληθυσμό, ομοιογενοποιώντας τον (καταπιέζοντας δηλαδή τον πολιτιστικό πλουραλισμό που υπήρχε), μέσω του στρατού, της εκπαίδευσης και της δικαστικής εξουσίας. Είναι η αντιφατική ιδεολογία της εθνικής ενότητας, που δημιούργησε αυτό το κράτος για την εσωτερική του σταθερότητα, που εξήχθηκε μετά για να «Ελληνοποιήσει» άλλους πληθυσμούς (στην Κύπρο, τη Μ. Ασία ή τα Βαλκάνια). Σ' αυτήν τη διαδικασία «εθνικής συγκρότησης και ολοκλήρωσης (αυτή τη διαδικασία δημιουργίας/ οικοδόμησης της ιδέας του έθνους) το ελληνικό έθνος ήρθε σε σύγκρουση με το οικουμενικό Πατριαρχείο ακριβώς γιατί οι ιδέες για έθνη και φυλές συνιστούσαν ουσιαστικά μια νέα πολιτιστική ταυτότητα στα Βαλκάνια που κατάστρεφε οριστικά και αμετάκλητα την υπερεθνική ορθόδοξη Ρωμέικη κοινότητα και παράδοση. Όταν την ίδια διαδικασία «εθνικής συγκρότησης» ακολούθησαν και άλλες Βαλκανικές γλωσσολογικές ομάδες, δημιουργήθηκαν και οι ρίζες της σημερινής σχιζοφρένειας απ' την Μακεδονία ως τη Βοσνία. Αυτή η διαδικασία εθνικιστικών διαχωρισμών απέτρεψε την πραγματοποίηση του ονείρου του Ρήγα Φερραίου για μια πλουραλιστική Βαλκανική Ομοσπονδία. Μια ομοσπονδία που θα ήταν η ιστορική (και απελευθερωτική) συνέχεια αιώνων πολιτιστικής συνύπαρξης και αλληλεπίδρασης στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο. Τα έθνη είναι Ιστορική ανωμαλία και όχι ιστορική συνέχεια, σ' αυτή την περιοχή. Και για τους Κυπρίους αυτό το άρθρο, ίσως να κουβαλάει και μερικές πρόσθετες αλήθειες πέρα από την απογύμνωση της μυθολογίας του εθνικισμού. Ίσως καταλάβουν λ.χ. γιατί το Ελληνικό κράτος επιμένει με τόσο πάθος να ελέγχει τον κυπριακό στρατό και εκπαίδευση. Όπως μπορούν να αποκτήσουν και μερικές πρόσθετες υποψίες για το ρόλο της Ελληνικής πρεσβείας και ίσως να προσφέρει και μερικές ερμηνείες για όσους απορούν ακόμα πως γίνεται αυτοί που διεκδικούν ότι είναι

απόγονοι των Αρχαίων Αθηναίων να πέφτουν συνέχεια σ' αυτά τα κύματα υστερίας και αυταρχισμού.

Ο αυταρχισμός είναι εγγενής στην ίδια την ιδεολογία του νεοελληνικού εθνικισμού. Όσο για τα παραμύθια για την «κοινή καταγωγή» και την υποτιθέμενη ιστορική συνέχεια από τον Όμηρο στον Μητσοτάκη ελπίζουμε ότι τα ένθετα μιλούν μόνα τους, όπως και η ιστορία.

α) Η νέα εθνογραφία των Βαλκανίων τον 18ον αιώνα:

Η Βαλκανική κοινωνία πριν την εμφάνιση των εθνικών ιδεολογιών, όπως είχε ενοποιηθεί πολιτικά απ' την οθωμανική κατάκτηση και όπως είχε ομοιογενοποιηθεί πολιτιστικά απ' την ορθόδοξη εκκλησία, κρατιόνταν μαζί ψυχολογικά και ιδεολογικά, με τους δεσμούς και τις παραδόσεις της Ανατολικής Ορθοδοξίας. Υπό την ηγεσία της Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινούπολης, (που ήταν ανώτερο κέντρο της πνευματικής και πολιτικής εξουσίας), και με την προσοχή της στραμμένη στην παλιά Αυτοκρατορική πρωτεύουσα των Ανατολικών Ρωμαίων Αυτοκρατόρων και των Οθωμανικών Σουλτάνων, η Βαλκανική κοινωνία παρέμεινε, υπό αυτή την κάλυψη ο κληρονόμος των οικουμενικών ιδεών του Μεσαιωνικού Βυζαντίου.

Οι μοντέρνες ιδέες του κοσμικού κράτους και της εθνικότητας που συνδέονταν με τις ιδέες του Διαφωτισμού και του Δυτικού ορθολογισμού ήρθαν και υπονόμευσαν (...) τόσο την οθωμανική διοίκηση όσο και την Ορθόδοξη Ενότητα των Βαλκανίων. Οι, τελικώς αντιμαχόμενοι, εθνικισμοί που ξεπήδησαν απ' αυτή την ιδεολογική μεταμόρφωση ήταν οι δυνάμεις που έφεραν το τέλος της κοινής Βυζαντινής παράδοσης των Βαλκανίων.

Οι πρώτες ενδείξεις αυτής της πολιτιστικής αλλαγής μπορούν να ανιχνευτούν στην καταγραφή των εθνικιστικών διαχωρισμών που συναντούμε στα κείμενα που καταγράφουν για πρώτη φορά μια νέα συνείδηση που άρχισε να αναπτύσσεται (τον 18ο αιώνα) ανάμεσα στους διανοούμενους των Βαλκανίων - ότι η κοινωνία τους θα μπορούσε να γίνει αντιληπτή σαν ένα μωσαϊκό από εθνότητες παρά σαν μια ενοποιημένη Χριστιανική κοινότητα...

Η αναγνώριση του γεγονότος ότι η Βαλκανική Ορθοδοξία αποτελείτο από μια ποικιλία ομάδων οι οποίες διαχωρίζονται κατά κύριο λόγο με τη γλώσσα, φαίνεται απ' την εντύπωση γραμματικών και λεξικών που προσπαθούσαν να κωδικοποιήσουν σε γραπτό λόγο τις προφορικές διαλέκτους που μιλούσαν μερικές απ' αυτές τις ομάδες. Οι προσπάθειες να δημιουργηθεί ένα γραπτό μέσο γι' αυτές τις προφορικές γλώσσες, η προσπάθεια να δημιουργηθεί αλφάβητο και να κωδικοποιηθεί η γραμματική και το λεξικό, συνιστούσαν αναγνώριση της ύπαρξης εθνικιστικών διαφορών στη βάση της γλώσσας ανάμεσα στους Ορθόδοξους των Βαλκανίων. Έτσι οι Αλβανοί, οι Βλάχοι και οι Βούλγαροι μπήκαν στο δρόμο της αναγνώρισης και του αυτοπροσδιορισμού τους σαν συλλογικότητες χάρη στις γλωσσολογικές τους ιδιομορφίες. Η δημοσίευση ενός Ελληνο-Βλαχο-Αλβανικού λεξικού από το Θεόδωρο Καβαλιώτη το 1770 είναι η πρώτη εξέλιξη που έχουμε για κάτι τέτοιο.

Η σύνδεση ανάμεσα στο διαφωτισμό, τη γλώσσα και την εθνότητα αναπτύχθηκε με ένα ολοκληρωμένο τρόπο κατά τη δεκαετία του 1780 από τον Δημήτριο Καταρτζή. (...)

Ο Καταρτζής ήταν ίσως ο πρώτος συγγραφέας που χρησιμοποίησε τη λέξη «έθνος» στη νεοελληνική γλώσσα, για να περιγράψει μια συλλογικότητα που διαχωριζόταν καθαρά λόγω της γλώσσας και της πολιτιστικής της κληρονομιάς...

Φυσικά αυτή η νέα εθνογραφία είχε και πολιτικές προεκτάσεις. Αυτό ήταν πολύ ξεκάθαρο στο επαναστατικό κάλεσμα του Ρήγα Φερραίου στις υποδουλωμένες εθνότητες των Βαλκανίων και της Μικράς Ασίας, συμπεριλαμβανομένων και των Τούρκων, να ξεσηκωθούν ενάντια στον Οθωμανικό δεσποτισμό «Βούλγαροι και Αλβανοί, Αρμένηδες και Έλληνες» καλούνται να προτάξουν το σπαθί της ελευθερίας, αλλά και οι Λαζοί και οι Αιγύπτιοι καλούνται να ενωθούν στον αγώνα ενάντια στο Δεσποτισμό. Η επίδραση της Σερβικής εξέγερσης του 1804, ιδιαίτερα ανάμεσα στους Έλληνες, χρωστούσε τον ψυχολογικό της δυναμισμό στην πολιτικοποίηση της νέας εθνογραφίας. Έτσι ο ανώνυμος πατριώτης που δημοσίευσε την Ελληνική νομαρχία το 1805 τόνιζε emphaticά το ηθικό παράδειγμα των Σέρβων...

[Η αντίδραση της εκκλησίας σ' αυτή την πρώτη εμφάνιση των ιδεών του Διαφωτισμού και του Δυτικού ορθολογισμού ήταν αρνητική. Η στάση της εκκλησίας εκφράστηκε αρκετά καθαρά απ' τον Αρχιεπίσκοπο Ιγνάτιο στην ιστορική απάντηση του στο Νεόφυτο Δούκα που προέτρεπε την εκκλησία να αναλάβει την ηγεσία του Ελληνικού εθνικού κινήματος].

Παρά το ότι ο Ιγνάτιος ήξερε τα σύγχρονα Ιστορικά γεγονότα επέμενε ωστόσο στην παραδοσιακή αντίληψη της κοινότητας των πιστών.

«Οι Έλληνες, οι Βούλγαροι, οι Βλάχοι, οι Σέρβοι και οι Αλβανοί είναι σήμερα έθνη, το κάθε ένα με τη δική του γλώσσα. Όλοι αυτοί οι λαοί όμως, καθώς και αυτοί που κατοικούν στην Ανατολή, ενωμένοι με την πίστη και την εκκλησία είναι ένα σώμα και ένα έθνος με το όνομα Γραικοί ή Ρωμιοί. Έτσι, όταν η οθωμανική κυβέρνηση απευθύνεται στους Χριστιανούς Ορθόδοξους τους αποκαλεί γενικά Ρωμιούς και τον Πατριάρχη τον αποκαλεί πάντα Πατριάρχη των Ρωμαίων» (...)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:kitromilidis&rev=1598612079

Last update: 2025/04/20 19:47

